

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. K. i E. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 17 marca 2023 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy
spośród czterech wolnych z siedmiu stanowisk sędziego Sądu Najwyższego
w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021
r., poz. 392.,

z udziałem A. G., K. G., A. Ż.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 3 października 2023 r.:

- 1. odrzuca wniosek o wstrzymanie zaskarżonej uchwały wniesiony przez K. K.;**
- 2. odrzuca wniosek o udzielenie zabezpieczenia wniesiony przez K. K.;**
- 3. odrzuca odwołanie K. K.;**
- 4. uchyla zaskarżoną uchwałę w zakresie pkt. 2 w stosunku do E.S. i w tym zakresie przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia;**

5. odrzuca odwołanie E. S. w pozostałym zakresie;

6. odrzuca wniosek K. K. o zasądzenie kosztów postępowania.

[D.Z.]

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS” lub „Rada”) uchwałą nr [...] z 17 marca 2023 r. (dalej także: „Uchwała”), działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.G., K. G. i A. Ż. do pełnienia urzędu na trzy spośród czterech wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych;
2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J. C., K. K., P. K., E. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu Uchwały wskazano, że Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z 13 października 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392, przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J. C., R. D., K. G., P. K., R. S., A. Ż. i R. Ż. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz nie przedstawiła wniosku o powołanie K. G., A. G., K. K. i E. S.

Odwołanie od powyższej uchwały wniosły A. G., K. K. i E. S., zaskarżając uchwałę w punkcie pierwszym w całości i w punkcie drugim w zakresie dotyczącym każdej z nich oraz wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 21 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. I NKRS 26/22, uchylił częściowo zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 13 października 2021 r., tj. w punkcie pierwszym w stosunku do J. C., K. G., P. K. i A. Ż. oraz w punkcie drugim w stosunku do A. G., K. K. i E. S., przekazując sprawę w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, a w pozostałej części odwołanie oddalił.

Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 13 października 2021 r. stała się prawomocna w odniesieniu do R. D., R. S., R. Ż. oraz K. G.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Zespół członków Rady odbył posiedzenie 13 marca 2023 r. w celu przygotowania stanowiska w przedmiocie rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Rady kandydatów na cztery z siedmiu stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, objętych niniejszym konkursem. Członkowie zespołu zapoznali się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizowali je, omówili szczegółowo wszystkie kandydatury, odbyli naradę i odroczyli głosowanie w sprawie do 15 marca 2023 r. W dniu 15 marca 2023 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa odbył kolejne posiedzenie w sprawie. Członkowie zespołu stwierdzili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Kierując się dyspozycją art. 35 u.KRS. zespół wskazał, że rekomendowane kandydatki, tj. A. G. i E. S. w najwyższym stopniu spełniają przesłanki powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyróżniając się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, w szczególności z zakresu prawa pracy, a E. S. także z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, a także legitymują się bogatym doświadczeniem zawodowym, obejmującym pracę orzeczniczą, działalność naukowo-dydaktyczną oraz pełnienie funkcji administracyjnych w strukturach wymiaru sprawiedliwości.

W dniach 15-17 marca 2023 r. przed Krajową Radą Sądownictwa odbyło się publiczne wysłuchanie kandydatów. K. K. odmówiła wystąpienia przed Radą w jakiegokolwiek formie, nie wnosząc o odroczenie wysłuchania, o wysłuchanie w innym

terminie bądź o wysłuchanie w trybie wideokonferencji, w związku z czym Rada odstąpiła od jej wysłuchania (uchwała nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 14 marca 2023 r.). Rada ustaliła, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe określone w art. 30 u.SN i dokonała ich oceny, kierując się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym doświadczeniem zawodowym, dorobkiem naukowym, opiniami, rekomendacjami, publikacjami.

Po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada częściowo nie podzieliła stanowiska zespołu uznając, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. G., K. G. i A. Ż. do pełnienia urzędu na trzy spośród czterech wolnych z siedmiu stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Rada wskazała, że wszyscy kandydaci posiadają niezbędne kwalifikacje zawodowe, jednakże wyłącznie wyżej wymienieni spełniają je w stopniu uzasadniającym przedstawienie ich kandydatur Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

W głosowaniu na posiedzeniu Rady 17 marca 2023 r. oddano na:

- J. C. 6 głosów „za” oraz 6 głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- A. G. 20 głosów „za” oraz 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
- K. G. 16 głosów „za” oraz 2 głosy „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
- K. K. 2 głosy „za” oraz 13 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- P. K. 7 głosów „za” oraz 7 głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- E. S. 11 głosów „za” oraz 7 głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- A. Ż. 10 głosów „za” oraz 5 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość głosów była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk w postępowaniu nominacyjnym, na podstawie § 12 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 4 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr 158/2019 z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. poz. 192 ze zm., dalej także: „Regulamin”) przeprowadzono ponowne głosowanie, w którym oddano na:

- P. K. 10 głosów „za” oraz 7 głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 21 głosów), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- E. S. 10 głosów „za” oraz 7 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- A. Ż. 13 głosów „za” oraz 5 głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 22 głosy), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Tym samym Krajowa Rada Sądownictwa podjęła Uchwałę, jak na wstępie.

Pismem z 15 maja 2023 r., K.K., działając przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata M. G., zaskarżyła powyższą Uchwałę w części, tj. w zakresie:

- pkt. 1 Uchwały w całości;
- pkt. 2 Uchwały w części, tj. w zakresie, w jakim KRS postanowiła nie przedstawiać wniosku o powołanie K. K. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołując się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie:

(A) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.:

(a) art. 41 u.KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”) przez błędne przyjęcie, że w następstwie obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. 2021, poz. 392) doszło do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, co skutkowało przeprowadzeniem przez Radę tego postępowania oraz podjęciem w nim merytorycznej Uchwały, gdy tymczasem Obwieszczenie – z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów przewidzianej w art. 144 ust. 2 Konstytucji RP – było nieważne, wobec czego nie mogło dojść do skutecznego wszczęcia postępowania przed Radą w niniejszej sprawie, co powinno skutkować umorzeniem tego postępowania, nie zaś wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia;

(b) art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 2-4 oraz § 19 ust. 1-8 Regulaminu poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia Uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) nie była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

(c) art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu przez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało

przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uczestników, a nie skarżącej;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych innych uczestników niż skarżąca;

- tendencyjne i wybiórcze uwypuklenie wyłącznie tych cech i okoliczności, które świadczyły na korzyść wybranych przez Radę kandydatów, w szczególności przywiązanie niewspółmiernej wagi, z przekroczeniem granic swobodnej oceny kandydatów, do posiadania stopnia doktora habilitowanego, co może świadczyć o celowym, z góry powziętym zamiarze wyboru określonych kandydatów, oraz dowodzi znacznego przekroczenia granic swobodnej oceny kandydatów;

- wybiórcze pominięcie w ocenie kandydatury skarżącej kryterium doświadczenia orzeczniczego, przy jednoczesnym uwzględnieniu tego kryterium w ocenie części rekomendowanych kandydatur co samo w sobie stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatów;

(B) naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.:

(a) art. 144 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN w zw. z art. ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS [pisownia oryginalna] przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że Obwieszczenie nie wymagało do swej ważności kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, podczas gdy po dokonaniu prawidłowej wykładni, jasne jest, że nie doszło w ogóle do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, które pozwalałoby Radzie na realizację jej kompetencji wynikających z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS do podjęcia merytorycznej Uchwały przewidzianej w art. 37 ust. 1 u.KRS;

(b) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 19 ust. 1-8 Regulaminu,

poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej Uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami u.KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

(c) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostałych uczestników, a nie skarżące;

(d) art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. (dalej: „TUE”) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej: „KPP”) przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie Sądu Najwyższego, będącego sądem którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 267 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 25 marca 1957 r. (dalej: „TFUE”), powoływani są na wniosek KRS, której członków (sędziów) wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa

niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład Sądu Najwyższego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu oraz sądu powołanego zgodnie z ustawą, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 akapit 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

W oparciu o powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie Uchwały w zaskarżonej części, o umorzenie poprzedzającego jej wydanie postępowania (art. 398¹⁹ zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), *względnie zaś* – o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Odwołująca się wniosła o rozpoznanie sprawy na rozprawie. Ponadto odwołująca wniosła o:

1. wstrzymanie wykonania (skuteczności) Uchwały w zaskarżonej części (art. 388 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), prowadzące do (i) ustanowienia ogólnego zakazu uwzględniania i respektowania w obrocie skutków, które w świetle obowiązującego prawa mogą być wiązane z zaskarżoną Uchwałą (co będzie służyło niedopuszczeniu do urzeczywistnienia się tych skutków), a w efekcie do (ii) stworzenia stanu, w którym zaskarżona Uchwała (nawet mimo przyjęcia jej prawomocności – por. art. 43 ust. 2 w zw. z art. 44 ust. 1b u.KRS) nie będzie wywoływała przewidzianych dla niej skutków prawnych w okresie przejściowym do chwili zakończenia postępowania w niniejszej sprawie;

2. udzielenie zabezpieczenia roszczeniom skarżącej polegającego na unormowaniu praw i obowiązków uczestników niniejszego postępowania, tj. skarżącej oraz uczestników na czas trwania tego postępowania, przez zakazanie uczestnikom: (i) odebrania aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (art. 33 § 1 u.SN); (ii) zgłoszenia się w celu objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (art. 33 § 2 u.SN); oraz (iii) złożenia ślubowania wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 34 § 1 i 2 u.SN), (iv) podjęcia obowiązków orzeczniczych w Sądzie Najwyższym – do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w niniejszej sprawie

(art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 730-738 k.p.c., ew. również w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 44 ust. 3 u.KRS);

3. przekazanie sprawy do prowadzenia składowi sędziowskiemu w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do przymiotu „sądu ustanowionego ustawą” przez składy złożone z sędziów powołanych do orzekania w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. Z tych samych względów wniosła o nieprzydzielanie sprawy członkom tzw. Izby Dyscyplinarnej działającej w budynku Sądu Najwyższego;

4. niezwłoczne poinformowanie (w drodze pisemnej lub elektronicznej) o imieniu i nazwisku osoby, do której referatu została przydzielona sprawa, w celu umożliwienia jej złożenia ewentualnego wniosku o wyłączenie sędziego, tj. realizacji jednego z podstawowych praw procesowych.

Jednocześnie, w przypadku uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia, odwołująca się wniosła o opatrzenie postanowienia wzmianką o wykonalności, a to wobec faktu, że ww. postanowienie będzie podlegało wykonaniu w drodze egzekucji (art. 743 § 1 w zw. z art. 1051 k.p.c., ew. również w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 44 ust. 3 u.KRS).

Sąd Najwyższy postanowieniem z 21 lipca 2023 r., I NKRS 52/23, działając na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, połączył sprawę o sygn. I NKRS 52/23 ze sprawą o sygn. I NKRS 51/23 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. I NKRS 51/23.

Pismem z 2 czerwca 2023 r. E. S. wniosła odwołanie od Uchwały KRS nr [...] z 17 marca 2023 r. zaskarżając ją w pkt. 1 co do kandydatur K. G. i A. Ż. oraz w pkt. 2 w zakresie, w jakim Rada postanowiła nie przedstawić kandydatury E. S. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołująca się jako podstawę odwołania, wskazała zarzuty naruszenia przez Radę przy podejmowaniu Uchwały przepisów prawa procesowego – art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, tj.:

1. art. 33 ust. 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 30 § 1 u.SN przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania

materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i jej dorobku zawodowego oraz wyniku wysłuchania na posiedzeniu plenarnym Rady 15 marca 2023 r., przy jednoczesnej powierzchownej ocenie konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny udostępnionych Radzie materiałów;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS oraz w zw. z art. 30 § 1 u.SN przez brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur przy zastosowaniu jasnych, jednoznacznie i precyzyjnie określonych oraz jednakowych kryteriów oceny wszystkich osób uczestniczących w konkursie;

3. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS przez brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny przy uwzględnieniu art. 30 § 1 u.SN oraz ustawy o KRS w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym, przy niezastosowaniu części ustawowych kryteriów oceny kandydatury odwołującej się w kontekście wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy prawniczej wskazanym w art. 30 § 1 pkt 6 u.SN;

4. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS przez oparcie Uchwały na wybiórczych, ewidentnie niepełnych, instrumentalnie zastosowanych i niejasnych ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnego materiału dowodowego z uwzględnieniem dodatkowych materiałów udostępnionych;

5. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z art. 30 § 2 i § 1 pkt 8 u.SN, przez uznanie, że kandydatura A. Ż. spełnia wymagania formalne w postaci legitymowania się zdobytym stopniem doktora habilitowanego nauk prawnych;

6. § 19 ust. 1-10 Regulaminu przez zignorowanie stanowiska zespołu i jego rekomendacji będącej wynikiem pełnej analizy dokumentacji przedstawionej przez kandydatów i podjęcie Uchwały przy pominięciu przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych, spójnych i jednoznacznie określonych kryteriów kandydatur wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym i wyjaśnieniu ewentualnych rozbieżności i wątpliwości;

7. art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur odwołującej się i uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia Uchwały, co utrudnia odniesienie się do przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura odwołującej się zasługuje na ocenę niższą niż kandydatury uczestników postępowania przedstawionych z wnioskiem o powołanie, a w zasadzie uniemożliwia poznanie rzeczywistych podstaw wyniku konkursu;

8. art. 398²⁰ k.p.c. przez pominięcie zasady związania wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny w sprawie o sygn. I NKRS 26/22.

Odwołująca się podniosła również zarzuty naruszenia przez Radę przy podejmowaniu Uchwały przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez błędną wykładnię tych przepisów skutkującą niewłaściwym ich zastosowaniem i brak dokonania przed podjęciem Uchwały na posiedzeniu plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa, oceny kandydatów na podstawie przejrzystych, jednolitych i jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. art. 30 § 1 pkt 6 u.SN przez bezpodstawne i nieuzasadnione przyjęcie przez Radę, że odwołująca się nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy, tj. w stopniu nieprzewyższającym kwalifikacji osób, wskazanych w punkcie 1 Uchwały, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie jej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

W oparciu o powyższe zarzuty odwołująca się, na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, wniosła o przyjęcie odwołania do rozpoznania oraz o uchylenie Uchwały w zaskarżonej części ewentualnie uchylenie Uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa w przedmiotowych sprawach nie złożyła odpowiedzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Mając na uwadze fakt, że do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS), uczestnik postępowania jest uprawniony do zaskarżenia uchwały dotyczącej przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z prawem.

2. W świetle art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, kandydatura w pierwszej kolejności rozpatrywana jest przez zespół Rady, który zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS, ustalając kolejność kandydatów na liście, kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Następnie, zgodnie z art. 37 ust. 1 u.KRS, Rada rozpatruje i ocenia na posiedzeniu wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, po czym podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów.

3. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej,

z wyłączeniem przepisu art. 87¹ ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed tym Sądem. Stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, wyznacza granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, biorąc z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2019 r., I NO 1/19).

4. W świetle art. 44 ust. 1 u.KRS w sprawach z odwołań od uchwał Rady dotyczących obsady stanowisk sędziowskich kognicja Sądu Najwyższego obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. W szczególności Sąd Najwyższy bada, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury. *A contrario* oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, ani jego kontrkandydatów. *A fortiori* Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

5. Z uwagi na brak występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub innych względów, które przemawiałyby za rozpoznaniem odwołań na rozprawie, Sąd Najwyższy uznał, że rozpoznanie ich w ten sposób nie jest zasadne.

6. Odnosząc się do wniesionych przez K. K. wniosków o wstrzymanie wykonania Uchwały oraz o udzielenie zabezpieczenia roszczeniom odwołującej się, przypomnieć należy, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 16 października 2019 r., I NOZP 2/19, wnioski te są niedopuszczalne.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1. i 2. sentencji.

7. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, mającą moc zasady prawnej, pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania środka.

K. K., pomimo bardzo rozbudowanego odwołania, w żadnym stopniu nie wykazała, że została pokrzywdzona zaskarżoną Uchwałą. Odwołująca się nie przytoczyła bowiem żadnego argumentu odnoszącego się bezpośrednio do jej osoby.

Wszystkie podniesione zarzuty (na marginesie tożsame z zarzutami podniesionymi w odwołaniu od uchwały KRS Nr [...] z 13 października 2021 r. i rozpoznanymi przez Sąd Najwyższy w wyroku z 21 czerwca 2022 r., I NKRS 26/22) odnosiły się wyłącznie do kwestii występujących – w opinii odwołującej się – wad konstrukcji przepisów prawnych regulujących postępowanie w przedmiocie powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego. Kwestionując jedynie zasadę powoływania kandydatów na urząd sędziego Sądu Najwyższego, a tym samym całkowicie pomijając okoliczności odnoszące się do jej osoby, odwołująca się nie wykazała, że posiada *gravamen* we wniesieniu odwołania. Jednocześnie odwołująca się nie wskazała okoliczności, które mogłyby przemawiać za występowaniem w sprawie interesu publicznego wymagającego merytorycznego rozpoznania odwołania.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 3. sentencji.

8. Rozpatrzenie odwołania E. S., przy uwzględnieniu dynamiki procesowej, nakazuje uwzględnić okoliczność, że Krajowa Rada Sądownictwa wskazała troje kandydatów na cztery wolne z siedmiu. stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Odrzucenie przez Sąd Najwyższy odwołania K. K. wykreowało sytuację, w której E. S. pozostaje jedyną odwołującą się od Uchwały. Jednocześnie niewskazanie przez Radę kandydata na jedno ze stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych prowadzi do wniosku, że odwołująca się nie posiada *gravamen* w zaskarżeniu punktu pierwszego Uchwały w jakimkolwiek zakresie. Stąd też uznać należy, że zaskarżenie przez odwołującą się Uchwały w punkcie 1 co do kandydatur K. G. i A. Ż. jest zbyt szerokie, gdyż wykracza poza określone prawem granice dopuszczalności zaskarżenia uchwały KRS.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 5. sentencji.

9. Mając na względzie uwagi poczynione w punkcie 4 uzasadnienia, w szczególności tezę, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów, podkreślić należy, że „kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury. Zatem Sąd Najwyższy, badając zasadność odwołania, władny jest ocenić, czy w postępowaniu przed Radą

nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym ocena zgodności z prawem podjętej przez Radę uchwały obejmuje więc również ocenę poprawności zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów, w szczególności w warstwie metodologicznej. W dotychczasowym orzecznictwie słusznie przy tym podkreślano konieczność zastosowania przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Poprawne i konsekwentne zastosowanie przyjętych kryteriów nie tylko bowiem przekłada się na rekomendację kandydatów faktycznie spełniających określone warunki lub spełniających je w stopniu wyższym aniżeli pozostali kandydaci, ale także stanowi warunek *sine qua non* przeprowadzenia pierwszej części postępowania nominacyjnego w sposób odpowiadający standardowi konstytucyjnemu wynikającemu z art. 60 Konstytucji RP” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2020 r., I NO 123/20).

Jak jednoznacznie wynika z treści Uchwały, pomimo wyróżniania się przez E.S. wysokim poziomem wiedzy prawniczej, w szczególności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, przyczyną braku jej rekomendacji było nieposiadanie przez kandydatkę stopnia naukowego z zakresu nauk prawnych.

Zauważyć należy, że dokonując oceny kandydatów, zarówno zespół Rady, jak i Rada, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym doświadczeniem zawodowym, dorobkiem naukowym, opiniami, rekomendacjami i publikacjami.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, oceniając kandydatów w postępowaniu konkursowym, Rada powinna wziąć pod uwagę dwie grupy kryteriów podlegających weryfikacji: 1) kryteria konstytutywne, 2) kryteria konsekutywne. Kryteria konstytutywne, to podstawowe kryteria danego konkursu, które wynikają bezpośrednio z ustawy lub są istotowo związane ze stanowiskiem, którego dotyczy postępowanie konkursowe i które zostały wyraźnie przez Radę wskazane i opisane powyżej. Kryteria konsekutywne scharakteryzować zaś można jako „cechy konkurencji”. Kryteria te, przy spełnieniu przez kilku

kandydatów kryteriów konstytutywnych, stanowią rację do ich różnicowania. Innymi słowy kryteria konsekutywne stanowią kryterium oceny w ramach danego kryterium konstytutywnego (jest to swoista ocena drugiego stopnia). Kryteria konsekutywne odgrywają szczególne znaczenie w sytuacji, gdy o określonej liczbie miejsc ubiega się większa liczba kandydatów, wśród których liczba kandydatów spełniających kryteria konstytutywne pozostaje również większa aniżeli liczba stanowisk do obsadzenia. W tej sytuacji ocenie podlega nie to, czy dane kryterium konstytutywne zostało spełnione, lecz również swoista „doskonałość” spełnienia tego kryterium. Kryteria konsekutywne służą więc ustaleniu kolejności na liście rekomendowanych kandydatów, z których każdy spełnia wszystkie kryteria konstytutywne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 grudnia 2021 r., I NKRS 74/21; 10 listopada 2020 r., I NO 123/20; 18 lipca 2019 r., I NO 44/19; 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19; 27 marca 2019 r., I NO 5/19; 27 marca 2019 r., I NO 9/19).

Zważywszy na treść uzasadnienia Uchwały w pierwszej kolejności wskazać należy, że niejasne jest, jakiego rodzaju kryterium stanowi brak legitymowania się stopniem naukowym.

Prima facie, z uwagi na znaczenie, jaką Rada nadała posiadaniu stopnia naukowego, przyjąć należałoby, że jest to kryterium konstytutywne. Takiemu jego zakwalifikowaniu stoi jednakże na przeszkodzie treść ustawy z dwóch podstawowych względów: po pierwsze ustawa nie określa posiadania stopnia naukowego jako kryterium oceny, zgodnie z ustawą relewantny bowiem może być dorobek naukowy kandydata; po drugie dorobek naukowy wskazywany jest jako jedno z kryteriów, na podstawie którego Rada dokonuje oceny doświadczenia zawodowego.

Z treści Uchwały nie wynika, aby Rada dokonała oceny dorobku naukowego odwołującej się. Wskazanie przez Radę, iż kandydatka nie legitymuje się stopniem naukowym doktora nauk prawnych nie przekłada się bowiem samo w sobie na realizację przez Radę obowiązku oceny kandydatki w świetle przyjętego kryterium, czyli dorobku naukowego. Rada co prawda wskazała, że odwołująca się jest współautorem komentarza do Kodeksu postępowania cywilnego, przygotowanego pod red. T. Szanciło, jednakże nie odniosła się do tej okoliczności.

W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że kandydatura kandydatki została oceniona z zachowaniem przyjętych w konkursie kryteriów oceny.

Ponadto, jak zaznaczono, systematyka art. 35 ust. 2 u.KRS nakazuje przyjąć, że dorobek naukowy jest jednym z kryteriów oceny doświadczenia zawodowego kandydata. Nadanie mu przez Radę zasadniczego w ramach konkursu znaczenia, wymaga więc stosownego uzasadnienia, czego Rada nie uczyniła.

Niezależnie od powyższego, z części sformułowań zaskarżonej Uchwały wynika, że legitymowanie się przez kandydatów stopniem naukowym w zakresie nauk prawnych, uznane mogło zostać przez Radę za kryterium konsekwentne, pozwalające na różnicowanie kandydatów w ramach jednego z kryteriów konstytucyjnych. Na stronie 13 Uchwały Rada wskazała bowiem, że rozpatrywanymi kryteriami były: „kwalifikacje, doświadczenie zawodowe oraz dane potwierdzające zdobycie umiejętności dodatkowych”, zaś na stronie 15 skonkludowała: „Pani E. S. uzyskała wprawdzie rekomendację zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, ale Rada *in pleno* uznała, że, o ile – podobnie jak wybrane osoby – wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, w szczególności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, to – w przeciwieństwie do tych osób – nie legitymuje się stopniem naukowym z zakresu nauk prawnych”.

Zgodnie z powyższym należałoby przyjąć, że posiadanie stopnia naukowego w zakresie nauk prawnych, było jednym z kryteriów konsekwentnych, na podstawie których Rada dokonała oceny doświadczenia zawodowego kandydatów, w szczególności wiedzy prawniczej z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Ostatniemu wnioskowi zdają się jednak przeczyć inne elementy uzasadnienia Uchwały, z których jednoznacznie wynika, iż uzyskane przez pozostałych kandydatów stopnie naukowe nadane zostały w dyscyplinach innych aniżeli prawo pracy. W konsekwencji nie mogły one stanowić racji dla oceny wiedzy prawniczej z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Stopnie te świadczyć więc mogły o doświadczeniu rekomendowanych kandydatów w zakresie prowadzenia badań naukowych na gruncie nauk prawnych, doświadczeniu w interpretacji przepisów prawnych, a także potwierdzać ich wiedzę prawniczą na gruncie określonej dyscypliny, w realiach konkursu innej niż prawo pracy lub ubezpieczenia społeczne.

Wskazać jednakże należy, że legitymowanie się stopniem naukowym nie jest jedynym ich miernikiem. Rada zaś, bez żadnego wyjaśnienia, nadała mu decydujące znaczenie, całkowicie pomijając okoliczności, które mogłyby potwierdzać posiadanie tego rodzaju doświadczenia przez odwołującą się.

10. Zważyć należy, że w wyroku z 21 czerwca 2022 r., I NKRS 26/22, Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że: „należy zaznaczyć, że w niniejszym konkursie na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych brały udział osoby, których ścieżki kariery prawniczej niejednokrotnie różniły się od siebie – część z nich pełniła uprzednio urząd sędziego w sądach powszechnych, inni – wykonywali zawód adwokata albo radcy prawnego, natomiast pozostali – powoływali się na posiadany stopień lub tytuł naukowy. W sytuacji takiej oczywistym jest, że kryteria stosowane wobec każdej z wymienionych kategorii musiały się różnić. Niemożliwe byłoby bowiem znalezienie uniwersalnych kryteriów wyboru, dających się w równym stopniu zastosować wobec wszystkich kandydatów. Nie zmienia to jednak tego, że KRS była zobowiązana do wskazania dokładnie przesłanek, jakie brała pod uwagę w przypadku rekomendowanych kandydatów – przy uwzględnieniu różnych dróg dojścia do stanowiska sędziowskiego, i to w sposób, który pozwoliłby na obiektywne ustalenie, czy zastosowane kryteria były transparentne. Oczywistym jest, że Rada bierze pod uwagę całokształt okoliczności, jednakże dla wykazania, iż wybór kandydatów był w rzeczywistości wszechstronny i dokonany w oparciu o jednolite i przejrzyste kryteria, konieczne staje się wyczerpujące wyjaśnienie, z jakich obiektywnych względów rekomendowani kandydaci okazali się najlepsi”.

11. Wskazać ponadto należy, że jakkolwiek Rada nie jest związana stanowiskiem Zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy. Jednakże odchodząc od rekomendacji Zespołu, powinna uzasadnić to w sposób niebudzący wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2021 r., I NKRS 78/21).

12. Z uwagi na względy wskazane w punktach 9-11 niniejszego uzasadnienia, Sąd Najwyższy za zasadne uznał podniesione przez odwołującą się zarzuty dotyczące braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy, braku dokonania oceny wszystkich kandydatów

na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów, a także sporządzenia uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatury odwołującej się w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia Uchwały, a w konsekwencji naruszenia zasady równego dostępu do służby publicznej.

Z uwagi na określony w punkcie 8 uzasadnienia *gravamen* odwołującej się, rozpatrzenie zarzutów odnoszących się bezpośrednio do pozostałych uczestników postępowania Sąd Najwyższy uznał za zbędne.

Z przyczyn podanych w punkcie 11 zd. 1 uzasadnienia niezasadny jest 6 z podniesionych przez odwołującą się zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 4. sentencji.

13. Z uwagi na brak podstawy prawnej do zasądzenia kosztów postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 29 października 2019 r., I NO 67/90; 6 listopada 2019 r., I NO 69/19), Sąd Najwyższy odrzucił wniosek K. K. o zasądzenie kosztów postępowania.

[D.Z.]

[ał]